

El desig secret de Dickens

Imagino que haurà vist reflectida en els meus llibres la passió que sentia per vostè

Charles Dickens va néixer el 7 de febrer del 1812 a Anglaterra i hi va morir el 9 de juny de 1870. Maria Beadnell va ser el seu primer amor i, més endavant, la persona que hi hauria darrere de personatges com la Dora de la novel·la *David Copperfield*. Es van conèixer el 1830, tot i que els pares d'ella, que s'oposaven a la relació, la van enviar a una escola de París.

El 1855, ella, que estava casada amb Henry Louis Winter, va tornar a escriure a Charles Dickens. Ell, que aleshores ja tenia 43 anys i nou fills, li va respondre. Recordem l'autor d'obres com *Oliver Twist* i *Temps difícils* llegint una de les sis cartes que va intercanviar amb la dona que desitjava entre el febrer i el juny d'aquell mateix any.

Foto: Sheila Sund

HÔTEL MEURICE, PARÍS,

15 de febrer de 1855

Estimada senyora Winter:

(He tingut la temptació, quan mullava la ploma a la tinta, de dirigir-me a vostè pel seu nom.)

Sento molt, moltíssim, que no es decidís a escriure'm abans del naixement de la seva filla. Tot i això espero que un dia li li expliqui que ella haurà d'explicar als seus fills, en temps venidors, que Charles Dickens va estimar la seva mare amb el fervor més extraordinari quan només era un noi.

Des de llavors, sempre he cregut que mai hi ha hagut un infeliç tan fidel i devot com ho vaig ser jo. Tot el que dins meu hi ha d'extravagància, romanticisme, energia, passió, aspiració i determinació per a mi sempre ha estat unit a aquella dona tan dura de cor -vostè- per a qui, no és precís que ho digui, jo hagués mort amb total disposició. Mai se m'acut, i mai semblo adonar-me'n, que hi ha molts joves en aquesta situació de desesperació fervent, o que fa molt de temps que han arribat a instal·lar-se en una esperança que els absorbeix per complet. Pel que fa a això, estic perfectament segur que vaig començar a obrir-me camí a través de la pobresa i de la foscor tenint sempre present la seva imatge.

El so del seu nom sempre m'ha omplert d'una mena de compassió i de respecte per la veritat, fins al punt que en els meus estúpids anys de jove vaig haver de fer dipositària del meu amor una criatura que per a mi representava el món sencer. Mai he estat bo des d'aleshores, mai he estat tan bo com quan vostè em va fer tan terriblement feliç. Mai més tornaré a ser ni la meitat de bo del que era llavors.

Ara em resulta tan estrany pensar en com dir això, amb tot el que va passar després. Però crec que quan em demana que li escrigui és perquè no l'agafarà desprevinguda escoltar el que de manera natural em sento impulsat a recordar. Espero que no li desagradi llegir-ho.

Imagino, tot i que potser no ho haurà pensat gaire en aquest temps, que llavors l'estimava com estima un home, que haurà vist reflectida en els meus llibres la passió que sentia per vostè i haurà pensat que no és cap broma haver estimat així. És possible que hagi vist en algun detall de Dora petites pinzellades del que vostè era. Estic segur que les seves gràcies s'hauran perpetuat en les seves filles i tornaran boig en el seu moment a un altre jove amant, encara que aquest mai sigui tan devot com ho vam ser David Copperfield i jo. Llavors la gent em deia com de bonic era tot, i com es notava que jo estava per damunt d'aquells amors insensats que afecten tants homes i dones joves. Poc sospitaven que jo sabia bé el que era allò, ja ho crec.

Hi ha coses que he conservat guardades sota la clau del meu cor, i que mai vaig pensar que tornaria a treure. Però ara, ara que estic escrivint-li de nou, com temps passats «només per a vostè»... com no donaré a tots aquests sentiments la llum necessària perquè vostè comprovi que encara hi són! Si dels dies més innocents, més ardents i més desinteressats de la meua vida vostè va ser el Sol, ja crec que ho va ser... Si sé del cert que el somni que vaig viure em va fer tant de bé, va refinar el meu cor, em va fer ser més pacient i perseverant... Si aquell somni va ser només vostè, que Déu sap el que va ser... com puc ser dipositari de la seva confiança, i tornar-l'hi, per treure tot el que duc a dins?

Com ja li he dit, imagino que vostè sap tot això com jo ho sé. I estic plenament convençut -no crec que faci cap mal si hi poso la meua esperança- que potser una o dues vegades ha tancat el llibre pensant «Com m'ha d'haver estimat aquest noi, i de quina manera tan intensa ho recorda!»

Estimada senyora Winter, li guardo un gran afecte,

Seu.

Charles Dickens